

Oma vertelt

OMA VERTELT

**INTERNATIONAAL ZENDINGSGENOOTSCAP
DER Z.D.A. REFORMATIEBEWEGING
DALWEG 11 - ZEIST**

Silvana's offer

Silvana was pas zeven jaar oud geworden. Samen met haar vader en moeder woonde ze buiten de stad. Silvana's ouders waren arme eenvoudige mensen en met het kleine loon dat vader in een grote fabriek verdiende, konden ze maar net rondkomen. Toch waren ze heel gelukkig met elkaar.

Op zekere dag bracht de post een heel groot pak. Dat was een bijzondere gebeurtenis, want de post ging meestal aan hun deur voorbij. Silvana was juist uit school thuis gekomen en samen met moeder, die maar niet kon begrijpen wat dit te betekenen had, bekeek ze het grote pak. Aan het adres van de afzender zagen zij dat het pak helemaal uit Amerika kwam.

„Dat is van oom Jan uit Amerika,” zei moeder tegen Silvana, „en het pak is voor jou bestemd.”

Oom Jan was een broer van moeder, maar Silvana had hem nog nooit gezien.

Af en toe schreef oom Jan een brief aan moeder en dan kreeg hij ook weer een antwoord.

Met kloppend hartje maakte Silvana het pak open. Een prachtige grote pop kwam er uit tevoorschijn. Ze had echt haar, ze kon haar oogjes sluiten en als je haar voorover liet buigen dan zei ze „Mama”. Er was ook een briefje bij. Oom Jan schreef haar dat hij zijn kleine nichtje een plezier wilde doen, daarom stuurde hij haar deze pop. Silvana was zo overgelukkig met deze onverwachte grote rijkdom, dat ze haast geen woorden kon vinden. Natuurlijk werd er een hartelijke bedankbrief naar Amerika gestuurd.

Dagelijks speelde Silvana met haar pop, het was een kostbare schat voor haar.

Intussen brak de herfst aan met zijn lange avonden. Op zekere dag lag er weer een brief in de bus. Daarin stond geschreven dat een zendeling uit Afrika in de stad was gekomen. Hij wilde de mensen vertellen over de verre landen waarin hij gewerkt had. Nu nodigde hij alle mensen uit om naar hem te komen luisteren.

Silvana's ouders besloten ook naar de zendeling te gaan luisteren. Moeder beloofde Silvana dat zij haar de volgende avond zou vertellen wat de zendeling gezegd had.

En zo gebeurde het. Na het avondeten draaide moeder het licht aan en terwijl zij samen gezellig bij de warme kachel zaten, vertelde moeder haar wat zij gehoord had. Ze vertelde van het verre land Afrika. Daar zijn vele kleine kinderen, net als hier. Maar vaak hebben ze geen

bed om op te slapen en geen kleertjes om aan te trekken. Lezen en schrijven leren ze niet. Daarom gaan er zendelingen naar Afrika om de mensen te helpen. Ze vertellen hun dat Christus hun Heiland is, en leren hun lezen en schrijven. De vele zieke mensen en kinderen worden geholpen. Ze krijgen medicijnen en kleren. Maar het belangrijkste is dat ze leren bidden tot God en dat zij geloven dat Jezus hun het eeuwige leven wil geven. Vele mensen luisteren met een dankbaar hart naar de boodschap die God in de Bijbel gegeven heeft. Als ze zelf hebben leren lezen en schrijven, dan gaan velen van hen er op uit om ook anderen te vertellen van de blijde boodschap die ze gehoord hebben.

„Afrika is hier ver vandaan,” ging moeder voort, „en het kost heel veel geld om daar zendelingen heen te sturen. De zwarte mensen in Afrika zijn erg arm, daarom moeten wij hun geld zenden om ze te helpen. Gelukkig zijn er altijd wel mensen die liefde voor het zendingswerk hebben en zij helpen dan ook altijd. Daarom wil ik vader vragen of wij ook iets kunnen geven.”

Silvana had aandachtig geluisterd. „Oh,” dacht ze, „had ik maar een spaarpot met veel geld, ik zou alles willen geven. Ik zou zo graag willen dat ook die zwarte kindertjes de Heiland leren kennen. Maar ik heb niets om te geven.” — 's Avonds voor het naar bed gaan, bad zij extra voor de kinderen in Afrika.

Lang lag ze die avond nog wakker, steeds moest ze er aan denken of zij die zendeling niet iets zou kunnen geven voor Afrika. Opeens kwam ze op de gedachte om haar pop te geven, maar vlug liet ze deze gedachte weer los. Toch kwam de gedachte steeds weer naar boven. Hoe zou zij afscheid kunnen nemen van haar pop? De tranen schoten haar bijna in de ogen. Neen, dacht ze, dat kan ik niet doen.

Met die gedachte sliep ze in.

Die nacht droomde ze van Afrika. Ze zag heel veel zwarte kinderen. Het leek wel alsof al die kleine ogen om hulp smeekten. Er was echter niemand die ze hielp.

Toen ze wakker werd dacht ze dadelijk aan hetgeen ze gedroomd had. Ze keek naar haar lieve pop, die als altijd naast haar bed stond. Zou ze moeder vragen of ze haar pop aan de zendeling mocht geven?

Ze vond het wel een heel groot offer, maar besloot toch om het te doen.

Toen moeder haar goedemorgen kuste, zag ze dadelijk dat er iets bijzonders was.

„Scheelt er iets aan lieveling,” vroeg zij. „Heb je niet goed geslapen of voel je je ziek?”

Silvana schudde haar hoofd. Maar moeder hield aan met vragen en toen kwam het hoge woord er uit.

„Ik zou graag mijn pop aan de zende-

ling willen geven voor de kinderen in Afrika,” zei ze. „Maar kind,” zei moeder, „meen je dat heus? Je houdt toch zoveel van je pop en je bent er zo trots op en zo blij mee.”

„Ja, dat is waar, maar ik wil het doen voor de lieve Heiland die mij behalve mijn pop nog zo veel andere dingen gegeven heeft die zoveel andere kinderen in Afrika niet hebben,” antwoordde Silvana.

Moeder zag dat zij het ernstig meende. In haar hart was zij blij toen ze zag dat Silvana een medelijdend hartje had en dat ze bereid was zulk een groot offer te brengen.

„Het is goed,” zei ze tegen Silvana. „Vanavond vertelt de zendeling weer en jij mag mee om zelf je pop aan hem te geven.” ’s Middags na schooltijd trok Silvana de pop haar mooiste kleertjes aan. De pop werd netjes ingepakt in de doos waarin ze ook gekomen was. ’s Avonds ging ze samen met moeder naar de vergadering waar de zendeling zou spreken. Silvana luisterde aandachtig naar alles wat hij zei. Nu zag ze ook de prachtige foto’s van het zendingswerk in Afrika. Nadat de zendeling gesproken had vroeg hij of de mensen het werk in Afrika wilden ondersteunen en helpen. Samen met haar moeder stapte Silvana naar voren. De mensen keken verbaasd toe.

„Mijnheer,” zei moeder, „wij hebben gehoord wat U over Afrika verteld hebt. Wij zijn niet rijk, maar toch willen wij iets voor Afrika doen. Mijn dochtertje wil graag haar liefste pop, de enigste die zij bezit aan U geven voor de zending.”

Silvana had haar pop uit de doos gepakt en hield haar in haar armen.

Verwonderd had de zendeling naar het tweetal staan kijken en zei dan: „Maar natuurlijk wil ik dit grote offer van een kind graag aannemen, ik zal er dankbaar gebruik van maken.” Toen stapte Silvana naar voren en gaf haar pop aan de zendeling. Heel even kwamen er een paar traantjes in haar ogen toen ze haar pop weggaf. Maar ze dacht er aan hoeveel Jezus voor haar had gedaan en dat zij nu dit voor Hem mocht doen. De zendeling bedankte haar hartelijk.

De mensen hadden aandachtig toegezien en velen waren zichtbaar ontroerd. De zendeling sprak weer tot de mensen. Terwijl hij Silvana's pop in de hoogte hield zei hij: „Wie wil dit voorbeeld volgen, wie wil net zulk een groot offer brengen als dit kleine meisje?” Een hele grote som geld werd er die avond door de mensen gegeven.

Na afloop vroeg de zendeling aan Silvana en haar moeder nog even bij hem te komen. Hij toonde hun het vele geld dat zij gekregen hadden en zei: „Dat heeft jouw pop gedaan, mijn kind. Voortaan zal ik jouw pop bij mij houden en de mensen vertellen dat jij dit offer hebt willen brengen. Ook in Afrika zal ik de mensen jouw pop laten zien en hun vertellen welk een grote dienst jouw offer ons bewezen heeft.”

Blij en gelukkig keerden Silvana en haar moeder naar huis terug. De zendeling heeft haar niet vergeten. Regelmatig

schreef hij brieven aan haar en haar ouders en vertelde dan van het werk dat hij in het verre Afrika deed. Silvana heeft er nooit spijt van gehad dat zij haar prachtige pop weggegeven heeft.

Het verloren schaapje

Het verloren schaapje

Op de bergen liep eens eenzaam,
Een schaapje blatend rond,
Het zocht of het niet ergens
Een veilig plekje vond.

't Was avond reeds geworden,
De zon was reeds gedaald,
't Was koud en guur daarbuiten,
En schaapje was verdwaald.

Het was heel ongehoorzaam,
Liep van de kudde weg,
En doolt verlaten eenzaam
Langs struiken, weg en steg.

De herder miste 't schaapje
Zocht overal in 't rond,
Tot op de hoge bergen,
Tot eind'lijk hij het vond.

Hij nam het in zijn armen,
En drukte 't aan zijn hart,
Vol blijdschap en erbarmen
Begaan met al zijn smart.

Bracht in de stal het weder,
En legde in stro het neer,
Hij koesterde het zacht en teder,
En 't schaapje is rustig weer.

Zo doet de goede Herder,
De trouwe Hemelheer,
Brenge elk verloren zondaar,
Zacht tot de kudde weer.

Als jij mijn lieve lezer
Eens zulk een schaapje zijt,
Zoek dan de goede herder,
Die je van schuld bevrijdt.

E. G. Metzger

Een trouwe herdersjongen

In de bergen van Zwitserland woonde eens een schaapherdersjongen die Peter genoemd werd. Op zekere dag hoedde hij de schapen aan de rand van een bos. Een jager kwam uit de bossen te voorschijn en vroeg hem naar de dichtstbijzijnde stad. Peter vertelde hem, dat die stad ongeveer 5 km verder was. Het was moeilijk om die stad te bereiken. Alleen een smal pad waar de schapen langs naar boven gingen, leidde naar de stad.

De jager zei: „Ik ben verdwaald. Ik ben moe en ik heb honger. Als jij de schapen zo lang alleen wilt laten en mij de weg wilt wijzen, dan zal ik je goed voor je moeite belonen. Doch Peter antwoordde: „Het spijt mij mijnheer, maar ik kan mijn schapen niet alleen laten. Zij zouden kunnen verdwalen en de wolven kunnen ze aanvallen.”

„Nu wat zou dat?” vroeg de jager. „Ze zijn toch niet van jou. Je meester heeft er zoveel die kan er best een paar verliezen. Wanneer je met mij mee wilt komen, dan zal ik je meer betalen dan je in een heel jaar kunt verdienen.”

„Ik kan dat niet doen,” antwoordde Peter. „Wanneer de schapen verloren raken of gedood worden, dan is dat mijn schuld.”

„Nu dan,” stelde de jager voor, „als ik nu eens op de schapen blijf passen en jij gaat voor mij wat eten en een gids halen? Ik zal goed op ze passen.”

Maar Peter schudde zijn hoofd. „Nee, dat kan niet. De

Een trouwe herdersjongen

schapen kennen Uw stem niet, en hoe weet ik dat U Uw woord zult houden? U probeert mij om het woord dat ik mijn meester gegeven heb, te laten breken.”

De jager lachte en zei: „Je hebt gelijk mijn jongen. Ik zie dat jij te vertrouwen bent. Ik zal jou niet vergeten. Toon mij het schapenpad en ik zal trachten het te volgen.”

Toen hoorden zij trompetgeschal en een andere groep jagers kwam tevoorschijn. Tot zijn grote verwondering hoorde Peter dat de man met wie hij zo eenvoudig had staan praten, de prins was aan wie al dat land toebehoorde. Enige tijd later stuurde de prins een boodschap om Peter te halen en hij liet hem opleiden tot één van de leidende mannen van het land.

Het vogeltje

„Wat pik jij toch vinkje!
In 't vensterkozijn.
Zeg! zou jij niet graag,
bij ons binnen zijn?”

„Dank, duizend maal dank, lief kind,
Bovenal wat ik bij jou vind,
Min ik de vrijheid die ik nu bezit,
Is er iets beters dan dit?”

Je vraagt mij klein kindje, „wat dreef je hier heen?”
Ik zal het je zeggen, het is de honger alleen.
Mijn kindertjes lijden kou en gebrek,
Och, dat onze nood toch je medelij opwekk'

Jij hebt alles wat je hartje begeert,
Geen kou, geen honger, er is niets wat je deert.
Daarom geeft ons wat voedsel; dan zullen wij eerlang,
Je er voor belonen met vrolijk gezang.”

„Zie daar!” zei het kindje op hartelijke toon:
„En heb je weer honger, je weet waar ik woon.”
Dat was ons klein vogeltje recht naar de zin,
En dankbaar vloog hij het bos toen weer in.

Het vogeltje

De zingende kleermaker

Er was eens een arme kleermaker, die elke dag heel hard moest werken. Maar toch was hij heel blij en gelukkig en zong onder zijn werk, zodat de tijd snel voorbij ging. Iedereen noemde hem „de gelukkige Johan”. De meeste mensen vonden het fijn als ze hem hoorden zingen.

Maar naast hem woonde een lastige buurman, die helemaal niet van zingen hield. Hij wilde graag dat de kleermaker op zou houden met zingen. Daarom ging hij naar hem toe en zei: „Hoeveel geld wild je hebben om een maand lang niet te zingen?” De kleermaker dacht een tijdje na en zei: „Het is mij *f* 5.— per dag waard, want dat verdien ik ongeveer. De buurman betaalde hem honderdvijftig gulden en ging weg.

Nadat hij met zijn werk klaar was, ging de kleermaker naar huis om te eten. Hij had nu meer geld in zijn zak dan hij ooit in zijn leven bij elkaar had gezien. Toen hij naar bed ging telde hij het over en nog eens over. Hij legde het onder zijn kussen, zodat niemand het weg zou kunnen nemen. Lang dacht hij er over na wat hij met al dat geld zou kunnen doen.

De volgende morgen ging hij weer naar zijn winkel om te werken. Maar, o, wat duurde die dag lang. De tijd ging heel langzaam voorbij. Hij mocht niet zingen. Soms vergat hij het bijna, maar dan hield hij zich toch nog bijtijds in. Het werk was nog nooit zo zwaar geweest. Op

het laatst zei hij tegen zich zelf: „Dat gaat zo niet langer. Wat heb ik aan geld wanneer ik mij er ongelukkig door voel.”

's Avonds ging hij naar de buurman en zei: „Hier is je geld, ik wil het niet. Een gelukkig hart is beter dan rijkdom.” Hij opende de deur en ging zingende naar huis.

De poes en de vogel

De poes en de vogel

Een jonge vogel, die sinds kort,
Het nest verlaten had,
Zette zich eens op een boomtak neer,
Dicht bij de slimme kat.

De moeder was op voedsel uit,
En had gezegd: „Mijn kind!
Zorg dat, wanneer ik er niet ben,
De kat je niet verslindt.”

Maar 't beestje fladderde onbezorgd
En sjilpte op zwakke toon,
En riep ten laatste: „Zeg eens, poes!
Vind je mijn lied niet schoon?”

En poes. — Zij deed net, of ze sliep,
En hief haar slimme kop,
Hoe 't vogeltje z'n best ook deed,
Niet eenmaal naar hem op.

Dat speet de kleine zanger zeer,
Hij was op lof gesteld,
En werd zoals wel meer de jeugd,
Door ijdelheid gekweld.

Hij daalde dus iets lager neer,
En sijnpte weer zijn best;
En nu verhief de slimme poes,
De kop ten lange lest.

„Hé,” riep de vogel: „Juffrouw Poes?
Houdt u van zingen niet:
Dat u zo traag en slaperig,
Tot mij naar boven ziet?”

„Dat is iets,” sprak de slimme poes:
„Dat ik wel graag geloof!
Ik hoor van verre niet zo goed:
Want ik ben verschrikkelijk doof.

Wanneer je wilt dat ik je lied,
naar rechte waarde schat,
Zo zet je even bij mij neer,
En zing dan nog eens wat!”

En 't beestje dacht niet aan gevaar,
Dat hij beneden liep;
Hij zette dicht bij poes zich neer,
En zong er: „Piep, piep, piep.”

Zij sprak maar steeds, „o, hoe mooi,
Nu is het naar mijn zin.”
Maar aan het einde van het lied, daar slokt ze opeens,
De kleine zanger in.

Het kind, dat trots en onbedacht,
Niet hoort naar moeders raad,
Berouwt het zeker lieve jeugd,
Maar meest altijd te laat.

Van slavenjongen tot onderkoning

Jozef was nog een jongen, en leefde met zijn vader en elf broers in een tent. Zijn vader was zeer rijk en hij had hele grote kudden met schapen en geiten en runderen. Jozefs vader hield heel veel van hem en hij gaf hem een mooie gekleurde rok. Daarom werden zijn broers jaloers. Jozef droomde ook twee dromen, die hij hun vertelde. Hij had gedroomd dat ze allemaal op het veld waren om schoven te binden en dat hun schoven voor de zijne bogen. En van een andere droom, hoe de zon en de maan en elf sterren voor hem bogen. Zijn broeders werden boos over deze woorden.

De tien broeders die ouder waren dan hij, gingen de kudden hoeden. Daarvoor moesten zij soms ver van huis weg, naar weilanden waar gras en water voor de

runderen was. Soms bleven ze heel lang weg en dan stuurde Jacob, hun vader, Jozef naar hen toe om te vragen of alles goed was. Jozef keerde dan terug naar zijn vader en bracht de berichten over.

Op zekere dag stuurde Jacob Jozef weer om naar zijn broeders te zoeken. Zij waren heel ver weg en Jozef moest vele uren lopen. Op het laatst werd hij moe. Toch ging Jozef verder want hij wist wel dat zijn oude vader met verlangen uitzag naar berichten over zijn andere zonen.

Eindelijk zag hij hen in de verte. Met een blij gezicht liep hij op hen toe, maar Jozef werd niet vriendelijk begroet. Met boze gezichten grepen zijn broeders hem vast en trokken hem zijn mooie rok uit. Wanneer zijn broer Ruben er niet geweest was, dan hadden zij hem een groot kwaad gedaan.

Plotseling zagen zij een groep reizigers aan komen die op weg waren naar Egypte. Zij besloten Jozef aan deze reizigers als slaaf te verkopen. Jozef smeekte hen hem toch niet te verkopen, maar zij luisterden niet naar hem. En zo trok Jozef mee naar Egypte. Maar de Bijbel zegt: „De Here was met hem.” En wanneer de Here met ons is, dan kan er niets gebeuren zonder Zijn wil.

Nu gebeurde het op een zekere dag dat de koning van Egypte twee dromen droomde. Niemand kon hem die dromen verklaren. De koning was daar zeer ongerust over. Eindelijk dacht de schenker van de koning er aan dat Jozef dromen kon uitleggen. Jozef werd nu direct gehaald en voor de koning gebracht.

De koning vertelde aan Jozef: „Zie, in mijn droom stond ik aan de oever van de rivier, en zie, uit de rivier kwamen

zeven koeien, vet van vlees en schoon van gedaante en zij weidden het gras. En zie, zeven andere koeien kwamen op na deze, mager en lelijk van gedaante, rank van vlees, ik

heb dergelijke lelijkheid niet gezien in Egypteland. En die ranke lelijke koeien aten die eerste zeven vette koeien op . . .

Toen ontwaakte ik. Daarna zag ik in mijn droom, en zie, zeven aren rezen op in een halm, vol en goed. En zie, zeven dorre dunne en van de oostenwind verzengde aren schoten na dezelve uit, en de zeven dunne aren verslonden de zeven goede aren.”

Jozef vertelde toen aan de koning dat God hem had geopenbaard, dat er zeven jaren van overvloed zouden zijn, daarna zouden er zeven jaren van hongersnood komen. En hij zei aan de koning dat hij iemand moest kiezen om van de zeven vette jaren te bewaren zodat ze ook wat zouden hebben wanneer de zeven magere jaren zouden komen. Dan zou niemand honger behoeven te lijden.

De koning was zeer dankbaar toen Jozef hem dit vertelde en hij wees Jozef aan om voor alles te zorgen. Hij maakte Jozef tot onderkoning van Egypte.

Alles gebeurde zoals Jozef voorspeld had. Er kwamen zeven jaren waarin heel veel groeide, toen kwamen de zeven magere jaren.

Ook in het land waar zijn vader en broeders woonden, kwam hongersnood. Spoedig hadden zij maar heel weinig te eten. Toen zij hoorden dat zij in Egypte brood konden kopen, gingen de broeders naar Egypte. Zij wisten niet dat Jozef nu onderkoning was. Toen Jozef hen zag herkende hij hen direct, maar zij herkenden hem niet. Jozef droeg een koninklijk kleed en zag er uit als een Egypte-

naar en sprak als een Egyptenaar. Terwijl hij met hen sprak, had hij een tolk naast zich.

Jozef zag wel dat zijn jongste broer Benjamin er niet bij was. Zij moesten beloven dat ze de volgende keer Benjamin mee zouden brengen. Jozef gaf hen zakken vol koren mee en een ieder kreeg zijn geld weer terug. Het werd in hun zakken gelegd zonder dat zij het merkten.

Toen zij met hun jongste broer Benjamin terugkeerden, nodigde Jozef hen uit om bij hem te komen eten. Er stond een lange tafel klaar en een ieder werd volgens zijn leeftijd een plaats toegewezen. In stilte verbaasden de broeders zich er over hoe dit mogelijk was. Zij wisten nog steeds niet dat het Jozef was. Zij dachten dat Jozef hen niet kon verstaan, maar hij hoorde hoe zij vertelden over hun vader. Toen vertelde Jozef hen wie hij was. Zij schrokken heel erg, want zij dachten dat Jozef hen hun boze daad nu wel zou vergelden. Maar Jozef zei hen dat zij niet bevreesd behoefden te zijn. Zij zagen nu dat zijn dromen in vervulling waren gegaan, want allen hadden zij zich voor hem neergebogen.

Later gingen zij terug naar hun land om hun vader en alle anderen te halen en ook hun vee. Ze mochten in het mooie land Gosen wonen.

Nadat zij uit hun land in Egypte aangekomen waren, gingen zij direct naar het land Gosen. Ook Jozef ging daarheen. Hij werd vergezeld door een vorstelijke geleide.

Toen hij de reizigers zag aankomen, kon hij, die zo vele

jaren gewacht had, zich niet langer bedwingen. Snel stapte hij van de wagen en liep op zijn vader toe. Wenende viel hij hem om de hals en schreide lang aan zijn hals. Later bracht Jozef zijn vader ook tot de koning. De koning beloofde hun dat zij het beste van Egypteland zouden krijgen. En God zegende hen rijkelijk.

Het medelijdende musje

Zeg eens, lieve kleine mus!
Waarom schrok en sleep jij dus,
Veel meer dan je op kunt eten,
Ik zal je heus toch niet vergeten,
Maar alleen voor jouw eigen deel,
Haal en draag jij veel te veel.

Wacht! . . . dat ik je eens bespie,
En naar al dat voedsel zie,
Dat jij zo gulzig weg komt halen! . . .
Mijn vermoeden kan niet falen,
Dat je het in je nestje bewaart,
En voor kwade dagen spaart.

Hier, bij 't venster op het dak,
Zie ik alles met gemak.
Spoedig hoop ik nu te aanschouwen,
Hoe een musje huis kan houen.
Kijk, daar komt ze. O hoe goed! . . .
'k Weet nu wat mijn musje doet.

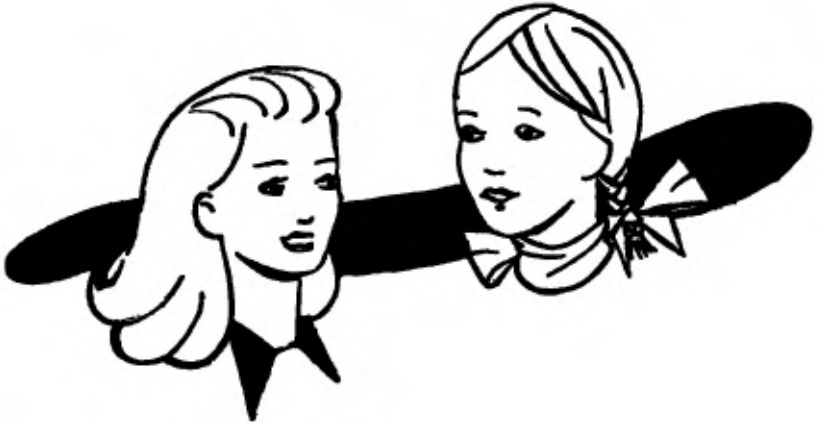
Goed lief beestje, sleep jij dus,
Voor een andere zwakke mus,
Die met moeite rond kan zwerven,
Niet van honger te doen sterven?
O, mijn oog ziet met een traan,
Je hebt precies hetzelfde als ik gedaan!

Heeft een musje medelij,
God, wat verwacht U dan van mij,
Die niets heeft om over te klagen,
Naar geen brood behoeft te vragen!
'k Was het waard, dat U mij 't ontnaamt,
Zo een mus mij had beschaamd.

Even wachten

Erna en Annie waren zusjes, ze waren altijd bij elkaar en alles deden ze samen. Op een avond toen ze klaar waren om naar bed te gaan zei Erna tot haar zusje: „Zullen we hardop bidden?” „Ja, dat doen we.”

En samen deden ze het gebedje dat moeder hen geleerd had.

Trouwe Vader, trouw en goed,
Die mij dag en nacht behoedt,
Zie gezegend op mij neer,
En op allen thuis, o Heer.
Op mijn vriendjes waar ze ook zijn,
Maak ons lief en waar en rein.

Dan sprong Annie snel op, maar Erna wachtte nog even.
Toen ze opstond, vroeg Annie:

„Waarom wachtte je nog?”

„O, ik luisterde of de Heiland mij ook iets te zeggen had. Weet je dan niet meer wat juffrouw Matthie ons gezegd heeft, dat we niet zo snel van ons gebedje moeten op staan? Dat zou net zo zijn als die kleine jongen die aanbeldde en dan hard weg liep toen de deur geopend werd. Daarom luisterde ik, of de Heiland mij ook iets te zeggen heeft.”

„Hoe zegt Hij je dat dan?”

„Weet je dat nog niet? Hij spreekt door een zacht stemmetje in ons hartje.”

„Heeft Hij je dan nu ook iets gezegd?”

Erna knikte . . .

„Wat vertelde Hij je dan?”

Haar zusje antwoordde niet direct, maar na een ogenblikje zei ze langzaam: „Je weet dat we baden, of de Here ook onze vriendinnetjes wilde zegenen, en toen dacht ik aan Elsje, omdat we vandaag met elkaar ruzie hebben gemaakt. En toen ik op antwoord wachtte, zei het stemmetje mij: „Zeg haar morgen dat je er spijt van hebt”.”

„En wil je haar dat gaan zeggen?”

„Ja natuurlijk, ik moet het haar zeggen.”

Annie ging stilletjes naar haar bedje toe, terwijl ze dacht: morgen ga ik ook op antwoord wachten. Zou de lieve Heiland mij dan ook zeggen, dat ik naar Mama moet gaan, en haar vertellen, dat ik de mooie bloemvaas in het kamertje gebroken heb?

Wachten jullie ook altijd op antwoord? Of staan jullie altijd direct weer op, als het gebedje ten einde is? Let eens op, vooral als het 's avonds heel stil is, en je hebt dan lief en oprecht tot de Heiland gesproken, of Hij je dan niet zacht, o, zo zacht zegt, wat je die dag verkeerd gedaan hebt, of wat je had moeten doen. Ik heb wel grote mensen gekend, die nooit wachten. Daarvoor hebben ze geen tijd, zeiden ze. Zeker ze willen wel even bidden, en iets aan God vragen. Maar op antwoord wachten, nee hoor, daarvoor hebben ze het te druk.

Maar ik denk, dat God hun gebeden dan wel niet verhoord zal hebben. Want Hij wil gebeden zijn, en dat we wachten en stil zijn.

Denk maar aan Elia, die bad zeven maal de Here om regen. En na de zevende maal zag hij een klein wolkje, en begon het te regenen.

En weet je wat het mooiste is? Dat, hoe meer je je aangewent om na het gebedje te luisteren, des te duidelijker zal je de stem van de Heiland horen. Probeer het maar eens.

Mag ik helpen?

Trouwe Heiland, die mij liefhebt
en elk kindje mint als mij,
leer mij toch voor u te leven,
doen het werk, dat Gij wilt geven.
'k Ben wel klein, maar 'k doe het blij,
want Gij deedt zo veel voor mij.

'k Weet, in verre, verre landen,
aan het eind der grote zee,
wonen kindren, die nooit hoorden
Jezus' vriendelijke woorden.
Toch — een plaatsje in zijn hart
heeft elk kind, blank, bruin of zwart.

De trouwe poes

Het gebeurde eens dat een heel groot stuk land onder water liep. De straten en de tuinen waren helemaal onder water zo dat geen droog plekje meer te vinden was.

Dat kwam, doordat de dijken van de Merwede waren door gebroken.

Met grote kracht stroomde het water over het land en het steeg al hoger en hoger totdat het ook in de huizen liep.

De mensen probeerden wat ze konden om het water tegen te houden, maar dat ging niet. Toen probeerden ze alles wat waarde had vlug op zolder te brengen. Maar het water kwam al hoger, totdat het ook op zolder kwam.

Maar vele kleine huizen konden de sterke watergolven niet weerstaan en vielen in elkaar. Het was een heel erge ramp. In de geschiedenis staat deze ramp opgetekend als de Elizabethvloed. Het gebeurde in het jaar 1421. Dat is dus al heel lang geleden, maar de mensen zijn het nog steeds niet vergeten.

Nu zal ik jullie eens iets vertellen wat een poes deed, toen

alle mensen in groot gevaar waren en het water alles vernietigde.

In een klein huisje woonden een vader en moeder, die een kleine baby hadden en ook een mooie poes.

En in die verschrikkelijke nacht hadden die vader en moeder alles op zolder gebracht, ook het wiegje met de baby.

Ook poes zocht een droog plekje op zolder. Maar opeens was het dak van het huisje weggeslagen, en alles wat op zolder was spoelde weg. Ook het wiegje met de baby. Doordat in het wiegje een dikke matras lag, bleef het op het water drijven. En weet je wie ook in de wieg was? Poes, hij was er ingesprongen om zijn leven te redden. Daar dobberden ze nu beiden, de baby en de poes, op de golven van het grote water.

Ze schommelden heen en weer, maar de slimme poes paste heel goed op. Ze sprong steeds van de lage op de hoge kant, ze was ook bang voor het water.

Het duurde heel lang eer er redding kwam, maar de poes hield niet op om de wieg in evenwicht te houden.

Zou het nog lang duren?

Er was ook een bootje op het water, de mannen van het bootje zochten of er nog mensen waren die ze redden konden. Ze zagen ook het wiegje drijven, en wat zagen ze nog meer? Een poes, die van de ene naar de andere kant wipte. Die moesten ze ook redden. Ze voeren er naar toe, en wat zagen ze dan! Een baby.

Gauw werd de baby uit het wiegje genomen, ook kreeg de trouwe poes een goed plaatsje in de boot.

Ook de vader en de moeder van de baby werden gered en die waren heel blij en dankbaar. Ze hebben het nooit vergeten wat poes gedaan had en hebben hun hele leven de Heiland gedankt voor de wonderlijke redding.

Dit is een ware gebeurtenis en we kunnen daarvan leren op welke wijze de Here mensen en dieren redden en helpen kan in nood. Het is daarom goed altijd op Hem te vertrouwen.

De nieuwe naam

In een grote stad leefden enkele goede mensen, die een tehuis bouwden voor kinderen die 's nachts op straat rondzwierven. 's Avonds gingen zij er op uit om zulke kinderen uit te nodigen de nacht in hun huis te komen slapen.

In een koude winternacht stond een arme jongen op de hoek van een afgelegen straat. Ook hij behoorde tot die ongelukkige kinderen die geen huis hebben en die zonder vrienden opgroeien. Bibberend van de kou stond hij op enkele van zijn lotgenoten te wachten. Zij hadden afgesproken dat zij elkaar op deze hoek zouden ontmoeten. Plotseling legt zich een hand op zijn schouder. Een vriendelijke stem vraagt hem: „Kleine, wat doe jij hier zo laat in de nacht?”

„Ik heb geen huis en geen bed!” is het korte antwoord.

„Dat is heel treurig, arm kind. Als ik je nu eens voor deze nacht een huis en een bed aanbied, zul je er dan ook heen gaan?”

„Ja, dat wil ik wel,” antwoordt de jongen.

„Nu, dat is goed. In de straat X op Nr. 10, zul je een bed vinden.”

Voordat de man er nog iets aan toe had kunnen voegen, was de jongen al op weg gegaan.

„Halt!” riep hij hem toe, „hoe wil je nu in dat huis komen? Je moet een pas hebben. Niemand wordt binnen-

gelaten die het wachtwoord niet kent. Hier is een pas voor jou. Kun je lezen?"

„Nee,” antwoordde de kleine kort.

„Nu, dan moet je het goed onthouden, ze heet Johannes 3 : 16. Vergeet het niet, anders wordt je niet binnengelaten. Johannes 3 : 16 zal je helpen.”

Het is zeer koud buiten en het begint te stormen. De arme jongen verlangt naar een bed. Niets lijkt hem heerlijker. Spoedig heeft hij de straat bereikt waar het huis staat. Een grote poort sluit de ingang af. Zullen ze hem ook werkelijk binnen laten? Bang is hij niet, en hij drukt flink op de bel. De nachtportier opent en vraagt hem: „Wie is daar?"

„Ik ben het mijnheer, Johannes 3 : 16.”

„Oh, dat is goed, kom maar binnen. Dat is immers het wachtwoord.”

Hij liet de jongen binnen en sloot de ijzeren deur weer dicht.

Onze kleine vriend werd in een heldere kamer gebracht. Hij werd uitgekled, in bad gestopt en kreeg toen een heerlijk bord soep en een boterham. Spoedig lag hij in een heerlijk warm bed, in zo'n heerlijk bed had hij nog nooit eerder geslapen. Voordat hij in slaap viel dacht hij, de naam Johannes 3 : 16 schijnt geluk te brengen, die nieuwe naam blijf ik houden.”

De volgende morgen kreeg hij een heerlijk ontbijt en toen werd hij weer de straat opgestuurd, want hij kon alleen 's nachts in dat huis slapen. Hij dacht heel diep na over

alles wat hij nu meegemaakt had en ook over zijn nieuwe naam. Daarom vergat hij goed op straat uit te kijken. Het was een hele drukke straat. Toen hij plotseling de straat overstak, werd hij door een auto aangereden. Al gauw stonden er veel mensen om hem heen. Er kwam een ziekenauto en de jongen werd naar het ziekenhuis gebracht. Toen men hem vroeg hoe zijn naam was, zei hij: „Johannes 3 : 16.”

De andere zieken verbaasden zich over zulk een naam. Wat kon de jongen toch bedoelen wanneer hij steeds maar zei, dat hij Johannes 3 : 16 heette. Iemand wist dat Johannes 3 : 16 een bijbeltekst is. Ze haalden een Bijbel en zochten de tekst op. Daar stond geschreven: „Want alzó lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in Hem gelooft, niet verderve maar het eeuwige leven hebbe.”

Zodra hij wakker werd, vroegen ze hem waarom hij toch de naam Johannes 3 : 16 aangenomen had. Johannes 3 : 16 staat in de Bijbel.

„In de Bijbel?” vroeg de jongen verbaasd. „Wat is de Bijbel?”

Het arme kind had nog nooit van de Bijbel gehoord, hij wist niet dat daarin een boodschap staat van God aan alle mensen en kinderen.

„Wilt u mij uit de Bijbel voorlezen?” vroeg hij.

En voor de eerste maal in zijn leven hoorde hij de liefdevolle woorden van troost. Hij hoorde hoe Jezus weende en leed in Gethsemané; hoe ze kwamen om Hem gevan-

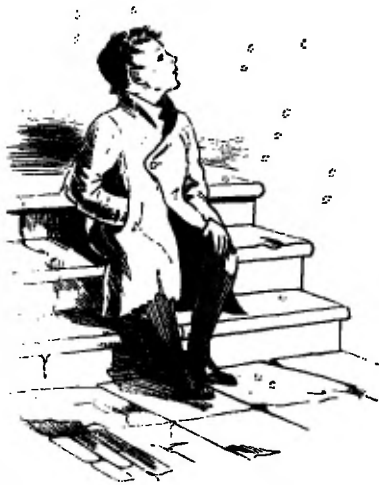
gen te nemen, hoe Hij door Judas verraden werd, hoe al Zijn discipelen Hem verlieten, en hoe Hij voor de zondaars gekruisigd werd.

„Dit alles heeft Jezus ook voor mij gedaan,” dacht de kleine jongen. „Jezus houdt ook van mij en van nu aan zal ik nooit meer alleen zijn.”

De dagen gingen voorbij en onze kleine vriend genas weer helemaal van zijn ziekte. Elke dag weer opnieuw had hij gevraagd om hem uit de Bijbel voor te lezen. Hij leerde op God te vertrouwen en in Hem te geloven.

In het ziekenhuis had de kleine jongen vriendelijke mensen leren kennen die voor hem zorgen wilden en hem naar school stuurden.

Uit deze kleine jongen is later een trouwe dienaar van God gegroeid. Vele mensen vertelde hij de boodschap die een liefdevolle God aan de mensen gegeven heeft.

Hoe kleine Maarten groot werd

Heel lang geleden werd in een klein stadje, in een klein huisje een jongetje geboren. De vader van Maarten, want zo heette het jongetje, was mijnwerker en dus niet rijk. Hij moest heel diep onder de grond hard werken.

Maartens vader wilde geen mijnwerker blijven, en daarom gingen ze verhuizen naar een grote stad. Die stad lag tussen de bergen en het was daar heel mooi, hoge bergen en grote bossen. Een snelle beek waar je fijn kon spelen, stroomde tussen de bergen door.

Ook Maarten speelde hier met zijn broertje Jacob. Maar ook hier hadden ze het eerst arm, en de vader en moeder van Maarten werkten heel hard en hun harde werken werd beloond. Ze hadden het nu niet zo arm meer. Ook kwamen er vaak geleerde mensen bij hen in huis, en dan luisterde kleine Maarten goed. Want hij wilde later ook een geleerd man worden. Misschien wel onderwijzer.

Reeds vroeg moest de kleine Maarten naar school, daar moest hij leren lezen en schrijven, en ook vreemde talen leren.

De meester op school was heel streng, en vaak kreeg hij een pak slaag. Nee, de school was niet zo prettig als nu, hij moest veel boeken van buiten leren, maar hij deed zijn best. Hij dacht wat ik nu leer komt me later van pas.

Maar niemand onderrichtte hem omtrent de zachtmoedige Heiland, die de kinderen lief heeft. Hij dacht dat de Heiland een strenge rechter was die op hem wachtte om hem te straffen, en wanneer hij de naam van de Heiland hoorde noemen werd hij heel bang.

Op school deed Maarten goed zijn best, en maakte goede vorderingen, zijn vader was daarom heel blij, en wilde dat hij advocaat zou worden.

Toen hij veertien jaar was had hij alles geleerd wat hij op deze school kon leren, en moest hij naar een andere school, heel ver van huis. Zijn moeder vond het niet leuk, want ze hield heel veel van hem.

De onderwijzer van deze school was niet vriendelijker dan van de andere school, en als ze hun lessen geleerd hadden, moesten ze langs de huizen gaan zingen en vragen om brood. Een jaar bleef Maarten op deze school en toen moest hij van zijn vader naar een school in het stadje waar hij geboren was. Maar ook hier moest hij weer gaan zingen en om brood vragen. Maar niet alle mensen gaven de kinderen brood, en dus moesten de kinderen ook wel eens met een lege maag naar school.

Zo was het nu ook met Maarten. Velen hadden hem al weggezonden en hij had de hoop al opgegeven, toen een deur werd geopend, en een vriendelijke mevrouw hem wenkte om binnen te komen, en kreeg hij te eten. Ook heeft deze vriendelijke mevrouw gezorgd dat Maarten, zo lang hij op deze school ging, te eten kreeg, en van die tijd af maakte hij nog grote vorderingen op school en

werd hij heel geleerd. Toen gebeurde er iets in Maartens leven dat hij zich afzonderde en in een klooster ging. Daar meende hij de lieve Heiland beter te kunnen dienen, maar wat vond hij daar? Een dikke Bijbel, hij zat onder het stof dus werd er niet veel in gelezen, maar Maarten deed het wel, en wat hij toen geleerd heeft was het beste. Toen werd de zachte stem van de kleine straatzanger een grote stem. Hij heeft de mensen van de Heiland verteld, dat die hun alleen kan helpen en niet een mens. En weten jullie wie die Maarten was? Het was Maarten Luther, de grote kerkhervormer.

Kinderbede

Lieve Jezus, grote Redder!
Tot U kom ik need'rig klein,
Gij hebt mij geleerd te bidden,
Laat mij knielend zalig zijn.

Tot U kom ik met mijn zorgen,
Met mijn wensen, mijn verdriet,
'k Wend mij tot U in 't verborgen,
Als geen sterf'lijk oog mij ziet.

'k Weet Uw oog is altijd open,
Uwe Hand steeds uitgebreid,
Nimmer laat vergeefs Gij hopen,
't Hart, dat om zijn zonden schreit.

Lieve Jezus wil mij helpen,
Hier op aard' Uw kind te zijn,
Laat Uw geest mij overstelpen,
Met geluk en zonneshijn.

De trotse haan!

Op het hek stond meester haan
Bijster over zich zelf voldaan
Zie, mijn sporen flink en krachtig
Zie mijn veren bont en prachtig,
Zie mijn kam, die 'k draag als kroon,
lijk ik niet een koningszoon?
Hier ben ik, waar is de man,
Die zich met mij meten kan?

Maar daar kwam Hektor, de hond
En toen is de held terstond
Met zijn koningskroon gaan lopen,
En is stil in 't hok gekropen.

INHOUD

	Blz.
Silvana's offer	3
Het verloren schaapje	11
Een trouwe herdersjongen	13
Het vogeltje	16
De zingende kleermaker	18
De poes en de vogel	21
Van slavenjongen tot onderkoning	24
Het medelijdende musje	30
Even wachten	32
Mag ik helpen?	35
De trouwe poes	36
De nieuwe naam	39
Hoe kleine Maarten groot werd	43
Kinderbede	46
De trotse haan	47

Het Zendingsgenootschap stelt zich uitsluitend ten doel, de uitgave van goede christelijke lectuur en de verspreiding van het evangelie van Jezus Christus.

De baten, die uit de boekenverkoop voortkomen worden wederom geheel ten dienste van het evangeliewerk besteed.